



**MREŽA MLADIH**  
MEŠIHAT ISLAMSKE ZAJEDNICE SANDŽAKA

## **Drugo mjesto na literarnom konkursu za 2020.g.**

### **Nanina priča o ružama**

*Trenutak u kom je počelo vrijeme*

*Sara Mulić*

Petak je. Sjedim na terasi i posmatram magični odsjaj polumjeseca na nebu. Svjetlost dozvana čistim srcem i toplinom stare čaršije. Čaršija koja blista imanom, merhametom i velikodušnošću iskrenih ljudi. Mala, no nama oduvijek najljepša.

Okrenula sam se i odjednom mi je pažnju privukao kalendar na zidu u hodniku. Kao da ga nikad prije nisam vidjela i kao da se sva malopredašnja svjetlost skoncentrisala upravo na ovo parče hartije. Počinjem začuđeno da izgovaram nazive mjeseci: „muharrem, safer, rebiul-evvel...” Ali... Meni su poznati mjeseci poput januara, jula i septembra. Primjećujem ni da godina nije ona za koju sam ja mislila da jeste. Zbunjena sam, ali znam ko će riješiti moj problem zbunjenosti.

„Nano! Nano! Mogu li nešto da te pitam?”

Moja nana polako podiže pogled sa neke od svojih knjiga u kojima je pisalo mnogo toga o našoj vjeri, uredno raspoređenih na policama u sobi, a koje je ona čitala skoro svake večeri nakon akšam-namaza. Istim me tim pogledom kroz osmijeh pozva da priđem k njoj.

Objasnila sam joj svoje nedoumice, onako uzbuđeno i u nevjerici. Nisu mi bili jasni nazivi mjeseci koje maločas pročitah, te od nje zatražih objašnjenje. Osjetila sam da je bila izuzetno srećna i zadovoljna jer, ja, njeno prvo unučće, želim da slušam ogromno znanje koje je stekla čitajući našu Knjigu i sve ostale koje su objašnjavale onu najpoučniju i najvažniju - Kur'an.

Odjednom me nana pogledala očima učiteljice iz mekteba i ozarenih očiju, a svojim svečanim tonom mirisa prvog jorgovana, počela je priču...

„Kako i sve na svijetu biva, Hidžra se desila po Allahovoj, džellešanuhu, odredbi i Njegovom dopuštenju...”

Kao da čita iz nekog precizno napisanog spisa, počela je govoriti o izuzetnom prijateljskom požrtvovanju hazreti Alije i o svim nedaćama kroz koje je Allahov Poslanik, a.s. prošao kako bi iz Meke stigao do tadašnjeg Jesriba, a kasnije predivne Medine. Ova svjetlucava i maglovita čarolija sa Istoka kroz naninu priču se u mojim mislima pretočava u realnost. Vrijeme kad se slivaju boje, mirisi i zvuci u osobitu harmoniju.

„Najmilostiviji i najpravičniji insan, naš Poslanik, sa svojim vjernim saputnicima stigao je u mjesto po imenu Kuba. Ovdje ih je radosno dočekala jedna grupa srdačnih Medinjana. Za vrijeme njihovog kratkog boravka tu, izgrađen je prvi mesdžid! Iako je to jednostavna građevina, njena vrijednost je nemjerljiva. Nakon četiri dana, krenuli su put Medine. Bio je petak. U dolini Ranuna miljenik ummeta, Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, predvodio im je prvi džumanamaz i održao im je prvu hutbu. Samo zamisli, drago moje dijete, koliko su usplahirene i sretno njihove duše bile u tim posebnim trenucima, koliko su odabrani bili kao savremenici Resulullahovi.”

Pogledavši njene oči bakarnog odsjaja, vidjela sam svu čežnju koju biće može gajiti prema drugom biću. I ja se osjećam odabrano zato što mi je Allah dž.š. dopustio da vidim iskonsku ljubav u očima jednog insana. Bezuslovnu ljubav satkanu u svakom dijelu srca. Spominjala ga je često. U izobilju sreće i na vrhuncu tuge i žalosti. Sjećala ga se na velikim porodičnim skupovima i kad je ostajala sama. Rado je govorila o njemu. Pogotovo nama mlađima. Naučila me da volim. Stvoritelja. Poslanika. I druge ljude.

„Zamisli pupoljak ruže.”

„Jesam, nano, zamislila sam. Nek bude pupoljak ružičaste ruže.”

„Nek bude. Ta ruža je odjednom procvjetala. Postala prelijepa, najljepša ruža na kugli zemaljskoj. Odjednom, počeo se stvarati buket, veliki buket najljepših ruža!”

Nanin glas je sav zatreptao od uzbuđenja i sigurna sam da smo obe vidjele isti buket.

„To se desilo sa našom vjerom, proširila se, zablistala je. Postala najljepša, najsjajnija, ujedno i najsnažnija i najnježnija. Islam postaje buket ruža kakav bi svako poželio da ima.”

„Znači, sve se to desilo nakon Poslanikovog, a.s. preseljenja iz Meke u Medinu?”

S ponosom koji se samo može prema unuci osjetiti, rekla je: „Tako je. Nakon Hidžre, muslimani su dobili svoju slobodu. Nakon Hidžre, ništa više nije bilo isto. Tadašnji muslimani su bili toliko hrabri da su iza sebe ostavili sve što su posjedovali. Željeli su da iznova pišu sopstvenu historiju, i zato što im je namjera bila iskrena, a srce čisto, uspjeli su u tome. Hidžra je postala prijelomni događaj. Zbog nove historije čitavog čovječanstva, u vrijeme hazreti Omera, Hidžra je prihvaćena kao početak računanja vremena. I odatle su nama naš kalendar i naši mjeseci.”

Kalendarska misterija bila je konačno kristalno jasna i razjašnjena, a ja zahvalna nani što je izdvojila vrijeme i pažnju za mene. No, ona tu nije stala. Uzela je moje male ruke i stavila među svoje dlanove. Počela je govoriti glasom mednim poput zvuka morskih valova : „I zapamti. Ne moraš da odeš odavde, da promijeniš mjesto življenja da bi procvjetala. Cvjetanje može svako da shvati na svoj način, ali ono iskreno je onda kad ti duša procvjeta. Hoćeš da ti odam tajnu kako ćeš da uspješ u tome?”

Sedmogodišnja ja koja jedva čeka da čuje bilo kakvu tajnu, radosno je zatreptala očima i

uzbuđeno rekla: „Hoću”.

„Učićeš, bićeš dobra učenica i molićeš se Allahu, dž.š. Čvrsto ćeš vjerovati u Njega. Čitaćeš mnogo knjiga, a ti znaš koja je jedina nepogrešiva. Istraživaćeš. Ali ne zaboravi – u Njegovo ime. U ime Onoga koji može jedini upravljati onim što se dešava između izlaska i zalaska sunca, u ime Onoga koji kontroliše obdanice i noći, prošlosti i budućnosti, protuberance i mjesečeve mene i ovaj jedan prolazni bljesak svjetlosti promjenljivog trenutka. Širićeš ljubav među ljudima i poklanjaćeš im dio sebe. Tada se tvoja plemenita duša neće zadržati samo u tijelu. Napredovaćeš iz dana u dan. Jer samo tako ćeš svakog trenutka dati sebi novu šansu za početak vremena.”

Nisam odmah razumjela šta je nana tačno htjela reći, ali prvi dio je bio jasan i ja sam se složila s time. Klimnuvši glavom, ponovila sam: „Hoću, nano, obećavam, učiću i trudiću se i stalno ću se moliti Allahu.”

Petak je. Vraćam se kući. Primjetna je toplina u zraku i meko plavetnilo neba. U komšijskoj avliji sam sasvim slučajno ugledala procvale ružičaste ruže. One kakve smo nana i ja prijelomne zvjezdane ljetnje noći zamišljale. Obećanje je održano. Usne su mi se razvukle u širok osmjeh, pomalo setan i nostalgican. Mnogo se kalendara na zidu promijenilo od tada.

Danas... Nana je još samo u mojim iskrenim dovama i momentima koje sam zaledila u mjesecolikoj vječnosti, ali njena priča i moja hidžra... I dalje traju.